

บทที่ 13

การค้าภายในประเทศ

1. การพัฒนาข่ายงานการค้า

1.1 กำหนดของตลาดสังคมนิยมที่เป็นเอกภาพ (a Unified Socialist Market) ไม่นาน ภายหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนในปี 1949 กระทรวงการค้าได้ถูกตั้งขึ้นภายใต้ส่วนแห่งรัฐบาลของรัฐบาลประชาชนส่วนกลาง หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายคือการบริหารการค้าภายในประเทศและการค้าต่างประเทศ ประเทศไทยได้ถูกแบ่งออกเป็น 6 ภูมิภาคที่สำคัญ คือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จีนภาคเหนือ จีนภาคตะวันออก จีนภาคกลาง-ภาคใต้ ภาคตะวันตกเฉียงใต้ และภาคตะวันตกเฉียงเหนือ แผนกวิชาการค้าต่าง ๆ (trade departments) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นในแต่ละภูมิภาคเหล่านี้ สำนักงานการค้า (commercial bureaus) ถูกตั้งขึ้นในมณฑล เทศบาลมหานคร และภูมิภาคปักครองดอนเอง และฝ่ายอุดสาหกรรมและการค้า (industrial and commercial sections) ได้ถูกตั้งขึ้นในจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ

ต้นทศวรรษ 1950 บรรษัทแห่งชาติพิเศษ (specialized national corporations) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อจัดการการค้าภายในประเทศเกี่ยวกับเครื่องบริโภค ผ้าและผ้าฝ้าย สินค้าทั่วไป เกลือ ถ่านหิน วัสดุก่อสร้าง ผลิตภัณฑ์พิเศษของภูมิภาคต่าง ๆ ปิโตรเลียมและเครื่องมือทางอุดสาหกรรม รวมทั้งการนำเข้าและการส่งออกผลิตภัณฑ์จากสัตว์ น้ำมันและไขมัน ชา ไนม และผลผลิตแร่ธาตุต่าง ๆ สาขาที่ตรงกันได้ถูกจัดตั้งขึ้นในภูมิภาคที่สำคัญ มณฑล เทศบาล-มหานคร ภูมิภาคปักครองดอนเอง จังหวัดและอำเภอ การเป็นดัวแทนทางธุรกิจ (business agencies) สำหรับการซื้อ การขายส่งและการขยายปลีกสินค้า ภัตตาคาร ร้านค้าบริการ และหน่วยการผลิต และการปรับรูปต่าง ๆ ได้ถูกจัดตั้งขึ้นในหมู่ประชาชนส่วนใหญ่

ในช่วงปีต่อ ๆ มาโครงสร้างนี้ได้ถูกขยายออกไป และเมื่อสิ้นปี 1952 จำนวนบริษัท และวิสาหกิจการค้าในประเทศไทยได้เพิ่มขึ้นจาก 8,000 ในปี 1950 เป็นกว่า 32,000 กิจการ จำนวนสมาชิกคณะกรรมการร่วมกันได้เพิ่มจาก 230,000 คน เป็น 570,000 คน [Hu Genkang and Others,

1984, p. 308.) ข่ายงานทั้งประเทศขององค์การค้าของรัฐได้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการผลิตทางอุตสาหกรรมและการเกษตร ในการทำลายการเก็บกำไรและการถือโภกาศค้ากำไร ในการทำให้การควบคุมตลาดแข็งแกร่ง และในการประกันอุปทานสิ่งจำเป็นพื้นฐาน

ระหว่างช่วงแผนห้าปีฉบับแรก (1953–1957) รัฐได้เพิ่มการก่อตั้งองค์การการค้าขั้น การเป็นตัวแทนฝ่ายบริหารที่แยกออกจากไป (seperate administrative agencies) ได้แก่ ก่อตั้งขึ้นรวมถึงกระทรวงการค้า กระทรวงการค้าต่างประเทศ กระทรวงอาหาร กระทรวงการบริการในเมือง และสหพันธ์สหกรณ์อุปทานและการตลาดแห่งประเทศไทย (All-China Federation of Supply and Marketing Cooperatives)

ในขณะเดียวกันการเป็นตัวแทนระดับแรก (first-level agencies) ได้ถูกตั้งขึ้นในเขต การผลิตสินค้าที่สำคัญภายใต้การนำเพียงผู้เดียวของบรรษัทแห่งชาติ การเป็นตัวแทนเหล่านี้ ได้แก่ วิสาหกิจขนาดใหญ่ที่ทำการขายส่งสินค้าอุตสาหกรรมในเชียงไฮ เทียนสิน กวางโจว และเมืองอุตสาหกรรมใหญ่อื่น ๆ การเป็นตัวแทนระดับที่ 2 ได้แก้วิสาหกิจขายส่งขนาดกลาง ได้ถูกตั้งขึ้นตามแนวเส้นปักบ้านเขตระหว่างเขตเศรษฐกิจต่าง ๆ และอยู่ภายใต้ผู้มีอำนาจใน มนตรล เทศบาลมหานคร และภูมิภาคปักกอร่องตอนเอง การเป็นตัวแทนระดับที่ 3 ถูกจัดตั้งขึ้น ในแหล่งกำเนิดด้วยจุดมุ่งหมายของการปรับปรุงอุปทานสินค้าแก่เขตชนบท การเป็นตัวแทนขายส่งเหล่านี้ได้ทำให้ฐานะการค้าของรัฐแข็งแกร่งขึ้น

การค้าของสหกรณ์ได้ก้าวหน้าไปด้วยการส่งเสริมจากการค้าของรัฐ ไม่นาน ภายหลังปี 1949 สาขาของรัฐบาลได้จัดตั้งสำนักงานบริหารของกิจการสหกรณ์ขึ้นเพื่อชี้แนะ และสนับสนุนการพัฒนาสหกรณ์ สหพันธ์สหกรณ์แห่งประเทศไทยได้ถูกจัดตั้งขึ้นในเดือน กรกฎาคม 1950 และสมาคมสหกรณ์ต่าง ๆ ก็ได้ถูกจัดตั้งขึ้นตรงกันกับเขตบริหาร ระหว่างปี 1950–สิ้นปี 1952 จำนวนสหกรณ์ในการค้าได้เพิ่มขึ้นจาก 44,000 เป็น 112,000 สหกรณ์ และ คณะกรรมการร่วมกันของสหกรณ์เพิ่มจาก 200,000 เป็น 820,000 คน วิสาหกิจสหกรณ์ได้จัดตั้ง ข่ายงานที่เป็นอิสระตลอดทั่วประเทศ

การขยายตัวของการค้าของรัฐและการค้าของสหกรณ์ ได้ส่งเสริมการแปลงรูป เป็นสังคมนิยมของการค้าโดยเอกสาร ในปี 1953 รัฐได้ใช้อำนาจที่เข้มงวดต่อผู้ขายส่งเอกสาร และได้ค่อย ๆ เข้าแทนที่พากษา รัฐได้จำกัดขอบเขตของกิจกรรมของพากษาโดยการเพิ่ม การสั่งซื้อโดยตรงกับวิสาหกิจการแปลงรูปและการผลิตของเอกสาร และการจัดซื้อผลผลิตจากฟาร์มและจากงานปลูกอย่างมากขึ้น รัฐได้ผูกขาดการซื้อและการขายธัญพืช พืชผลที่ให้น้ำมัน ผ้ายและผ้าฝ้าย

ถึงปี 1954 บริษัทของรัฐได้เข้ารับทำด่อธุรกิจส่วนใหญ่ซึ่งแต่เดิมจัดการโดยผู้ขายส่งเอกชน ในจำนวนประมาณของธุรกิจการขายส่ง ปรากฏว่าบริษัทของรัฐและสหกรณ์ได้เข้าจัดการ 89.8% และธุรกิจเอกชนเพียง 10.2% ถึงสิ้นปี 1955 การแปลงรูปเป็นสังคมนิยมของวิสาหกิจขายส่งของเอกชนก็สำเร็จสมบูรณ์

ผู้ขายปลีกเอกชนโดยทั่วไปถูกแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ นายทุนพ่อค้า (merchant capitalists) และพ่อค้าย่อยและพ่อค้าเร (small traders and pedlars) การแปลงรูปเป็นสังคมนิยมของพวกรากฐานทำให้สำเร็จโดยอาศัยรูปแบบด่าง ๆ ของรัฐนายทุน (state capitalism) เริ่มต้นรัฐได้ขายสินค้าให้แก่ธุรกิจเอกชนและทำให้พวกราชบาลเป็นผู้ขายปลีกหรือตัวแทนนายหน้าของรัฐ และแล้วพวกราชบาลก็ค่อย ๆ ถูกอยู่ภายใต้การจัดการร่วมรัฐ-เอกชน ถึงปี 1955 ประมาณ $\frac{1}{4}$ ของผู้ขายปลีกเอกชน ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ขายปลีกหรือตัวแทนนายหน้าสำหรับรัฐ

ต้นปี 1956 การค้าเอกชนได้ถูกเปลี่ยนไป เป็นการดำเนินการร่วมรัฐ-เอกชน ทำมูลค่าและที่สูงขึ้นในการแปลงรูปเป็นสังคมนิยม พวกราชบาลก็ค้าย่อยและพ่อค้าเรได้เข้าร่วมสหกรณ์ ประมาณ 15% ของพวกราชบาลให้ธุรกิจของตนอยู่ภายใต้การดำเนินการร่วมรัฐ-เอกชน และได้ริมที่จะยอมรับดอกเบี้ยจำนวนคงที่จากเงินทุนของพวกราชบาล 25% ได้รวมกันจัดตั้งร้านค้าสหกรณ์ และ 60% ได้เข้าร่วมกลุ่มสหกรณ์ด่าง ๆ

ถึงปี 1957 การแปลงรูปเป็นสังคมนิยมสำเร็จโดยพื้นฐาน ตลาดสังคมนิยมที่รวมกันเป็นเอกภาพ ก็ได้เกิดขึ้นในจังหวัดที่การค้าของรัฐเป็นเส้นหลักสำคัญ การค้าของสหกรณ์เป็นผู้ช่วยเหลือการค้าของรัฐ และวิสาหกิจร่วมรัฐ-เอกชน ธุรกิจส่วนบุคคลและตลาดในชนบท มีฐานะเป็นเครื่องประดับที่จำเป็น ในปี 1957 มีกิจการค้า 2.37 ล้านกิจการในประเทศไทยทำการจ้างงาน 8,308,000 คน ในจำนวนเหล่านี้ วิสาหกิจการค้าของรัฐ (รวมถึงสหกรณ์อุปทานและการตลาด) ได้ทำการจ้าง 3,624,000 คน หรือ 43.6% ร้านสหกรณ์และกลุ่มสหกรณ์ได้ทำการจ้าง 2,751,000 คน หรือ 33.1% ร้านค้าร่วมรัฐ-เอกชนได้ทำการจ้าง 1,229,000 คน หรือ 14.8% และธุรกิจส่วนบุคคลได้ทำการจ้าง 704,000 คน หรือ 8.5% ประมาณของการขายปลีกได้สูงถึง 47.42 พันล้านหยวนในปี 1957 ในจำนวนนี้วิสาหกิจของรัฐนับได้ 29.45 พันล้านหยวนหรือ 62.1% ร้านค้าและกลุ่มสหกรณ์ และร้านค้าร่วมรัฐ-เอกชน นับได้ 15.12 พันล้านหยวน หรือ 31.9% และธุรกิจส่วนบุคคลนับได้ 2.85 พันล้านหยวน หรือ 6%

|Hu Gengkang and Others, 1984, p. 310.|

โครงสร้างการค้านี้ ซึ่งในสาขาเศรษฐกิจหลาย ๆ สาขาที่เป็นอยู่เวลานี้ ได้มีข่ายงานของร้านค้าที่ขยายกว้างและมีแนวทางการทำธุรกิจที่ยืดหยุ่นได้ มันได้ช่วยส่งเสริม

การผลิต ประกันอุปทานการตลาด ช่วยให้เกิดความสะดวกแก่ประชาชนในการซื้อและการขาย และปรับปรุงการจัดการให้ดีขึ้น

ปัจจุบันลักษณะขั้นพื้นฐานของตลาดสังคมนิยมที่เป็นเอกภาพค่อนข้างชัดเจน ตลาดขึ้นอยู่กับกรรมสิทธิ์ส่วนรวมในเบื้องต้นของการผลิตและรวมสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ เช้าไว้ :— วิสาหกิจการค้าของรัฐที่เป็นของมวลชนทั้งปวง วิสาหกิจการค้าที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมหมู่ของประชาชนทำงาน และธุรกิจส่วนบุคคล ด้วยเหตุนี้อุปทานและการซื้อสินค้าสำคัญจึงถูกวางแผน ในขณะที่สมดุลก็ยังคงไว้ระหว่างการจัดหาสินค้าและอำนาจซื้อสินค้า ในขณะเดียวกันกลไกตลาดมีบทบาทช่วยเสริมภายนอกการซื้อขายของราษฎร ตลาดจำเริญเดิบໂດด้วยการเพิ่มขึ้น ของการผลิตและการปรับปรุงในมาตรฐานการครองชีพของประชาชน

1.2 ระดับที่แตกต่างกันของการควบคุมสินค้า ระหว่างช่วงปี 1958–1960 รัฐได้ดำเนินการปฏิรูปที่สำคัญและได้สร้างระบบที่เรียกว่า “unified planning and differentiated control” โดยคำนึงถึงการให้รัฐบาลท้องถิ่นได้มีความริเริ่มมากขึ้นในการพัฒนาเศรษฐกิจ

สินค้าต่าง ๆ ได้ถูกจัดประเภทและถูกควบคุม ณ ระดับที่แตกต่างกัน ในเดือน กุมภาพันธ์ 1959 สภาแห่งรัฐได้อนุมัติ a “Method of Differentiated Control of Commodities” ซึ่งได้ถูกกำหนดร่วมกันโดยกระทรวงการค้า กระทรวงอาหาร กระทรวงการค้าต่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงผลผลิตที่เกี่ยวกับน้ำ และกระทรวงอุตสาหกรรมเบา สินค้าต่าง ๆ ได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ประเภท และถูกควบคุม ณ ระดับที่แตกต่างกันดังนี้ [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 311 – 312.]

ประเภทที่ 1 รวมถึงสินค้าสำคัญ 38 ชนิด อาทิ เช่น ข้าวพิช น้ำมันปุรงอาหาร ผ้ายและผ้าฝ้าย ซึ่งมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของชาติและอาชีพของประชาชน គัวตาทั้งหมด ที่เกี่ยวกับการซื้อ การขาย การจัดสรร การนำเข้าและส่งออก และการเก็บรักษาไว้ของสินค้าเหล่านี้ ถูกกำหนดและถูกควบคุมโดยสภาแห่งรัฐ

ประเภทที่ 2 รวมถึงสินค้า 293 ชนิดซึ่งจำต้องถูกจ้างหน่ายตามแผนหรือถูกเก็บไว้ เพื่อการส่งออก สินค้าประเภทนี้รวมถึงรายการต่าง ๆ อาทิ เนื้อหมู เนื้อวัว เนื้อแกะ ไข่ ยาสูบ ไวน์และเหล้า ปุ๋ยเคมี ยาผ้าแมลง ผ้าขนสัตว์ ผ้าห่มขนสัตว์ รถจักรยาน จักรยานผ้า และนาฬิกาข้อมือ สภาแห่งรัฐได้คิดนโยบายเกี่ยวกับอุปทานของสินค้าเหล่านี้ และได้จัดการทั้งหมด ในการจำหน่าย ตั้งนี้การขาดแคลนหรือการมีส่วนเกินจึงถูกชดเชยโดยการโอน

ประเภทที่ 3 รวมถึงสินค้าทั้งหมดที่ไม่ได้อยู่ใน 2 ประเภทแรก สินค้าเหล่านี้ ถูกควบคุมโดยรัฐบาลท้องถิ่น สินค้าประเภทที่ 3 นี้ได้รวมถึงขอบเขตที่กว้างของผลผลิตต่าง ๆ และรายการก็เปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ ผลกระทบ เทศบาล嫣นาคร และภูมิภาคปักร่อง ตนเองสามารถตระหนักรับเอกสารด้าน ๆ ของการควบคุมที่แตกต่างสำหรับสินค้าเหล่านี้มาใช้ โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่าง ๆ ของท้องถิ่นโดยเฉพาะ

วิธีการควบคุมที่แตกต่างกันนี้เป็นการตัดสินนโยบายที่สำคัญ นับตั้งแต่ปี 1959 ถึงแม้ว่าแผนการค้าต่าง ๆ ได้ทำการจัดประเภทใหม่สำหรับสินค้าบางอย่าง อันเนื่องมาจาก การเปลี่ยนแปลงในเงื่อนไขสำหรับการจัดหาและการตลาด แต่หลักการของการจัดประเภท และการควบคุมที่แตกต่างกันก็ยังคงถูกใช้เป็นฐานสำหรับการกำหนดไม่ว่าสินค้าเหล่านี้ถูก รวมอยู่ในแผนของรัฐหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งเป็นฐานสำหรับการให้อำนาจกำหนดราคา

1.3 การพัฒนาต่าง ๆ ในปัจจุบัน การค้าภายในประเทศของจีนได้พัฒนาไปในแนวทาง ที่梧กเวียนไปมา ทั้งนี้เนื่องจากอิทธิพลของแนวความคิดของพวกฝ่ายซ้ายหัวรุนแรง ระหว่าง ช่วง 10 ปีที่ผ่านมาของ “การปฏิวัติวัฒนธรรม” (1966–1976) สถานบันการค้าของรัฐได้ถูก ทำให้คลาดเคลื่อนอันนำไปสู่ความสับสนในการจัดการ สินค้าทั้งหมดซึ่งได้รวมอยู่ในแผน ต่าง ๆ ของกระทรวงการค้า ยกเว้นธัญพืช ผ้ายานมันปรงอาหาร ผ้าฝ้ายและปิโตรเลียมซึ่ง ปกติอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างรัฐ ขณะนี้ได้มาระบุภายใต้แผนการจัดหาและการจัดสรร แทนที่แผนการจำหน่ายสินค้าตามปกติ การยกเลิกแผนการจำหน่ายได้ก่อให้เกิดผลในสถานการณ์ กึ่งอนาริปไตย ซึ่งแต่ละบริษัทได้ปฏิบัติการในแนวทางของตน ในขณะเดียวกันร้านสหกรณ์ และกลุ่มสหกรณ์กู้ภัยบีบให้ต้องกลายเป็นร้านค้าที่ดำเนินการโดยรัฐ และตลาดเสรีในเขตเมือง และในชนบทกู้ภัยบีบลง เหล่านี้เป็นสาเหตุนำมายังความยุ่งยากมากมายในการผลิต การจำหน่าย สินค้าและชีวิตของประชาชน

ภายหลังสิ้นสุดการปฏิวัติวัฒนธรรมในเดือนตุลาคม 1976 เศรษฐกิจของชาติได้ พื้นคืนชีพและได้พัฒนาไปเช่นเดียวกับการค้า หลักการนโยบาย ข้อบังคับต่าง ๆ และวิธีการ ต่าง ๆ ซึ่งได้พิสูจน์ว่ามีประสิทธิผลในอดีตได้ค่อนข้าง ๆ ถูกพิสูจน์ขึ้นมา หน่วยงานที่ได้ถูกจัดตั้ง ขึ้นมาใหม่อีกครั้งคือ สหพันธ์สหกรณ์อุปทานและการตลาดของจีน การจัดการหัวไปสำหรับ อุตสาหกรรมและการค้า (General Administration for Industry and Commerce) และกระทรวง อาหาร ตามมาด้วยการจัดตั้ง a General Bureau of Aquatic Products และ a General Bureau of Pharmaceuticals ซึ่งทั้ง 2 นี้ได้รวมเอกสารผลิตเข้ากับการตลาด

แผนการค้าต่าง ๆ ในทุกระดับ ค่อย ๆ ได้รับอำนาจส่วนหนึ่งซึ่งได้ถูกผลักไส อย่างไม่เหมาะสมไปให้แก่ระดับที่ต่ำกว่ากลับคืนมา ถึงสิ้นปี 1978 มาากกว่า 30 first-level purchasing and supply agencies ได้ถูกโอนกลับไปให้กระทรวงการค้า และส่วนใหญ่ของอเมริกา ระดับ 2 ตกอยู่ภายใต้การบริหารของมณฑล เทศบาลมหานคร และภูมิภาคปักครองตนเองอีกครั้งหนึ่ง การจัดการได้ถูกปรับปรุงเช่นกัน

ในเดือนธันวาคม 1978 ที่ประชุมครbones ครั้งที่ 3 ของคณะกรรมการกลางชุดที่ 11 ของพระคุณมิวานิสต์จีน ได้ตัดสินใจเปลี่ยนจุดรวมงานของพระคุณเป็นการพัฒนาสังคมนิยม ให้ทันสมัย ต่อมาเมื่อคำนึงถึงความไม่สมดุลอย่างร้ายแรงระหว่างสาขาวิชาที่สำคัญ ๆ ของเศรษฐกิจ ของชาติ คณะกรรมการกลางของพระคุณและสภาพแห่งรัฐได้ตัดสินใจใช้นโยบายเศรษฐกิจการปรับเปลี่ยน ปฏิรูป ปรับแก้และปรับปรุง (economic policy of readjustment, reform, consolidation and improvement) การปฏิรูปต่าง ๆ ได้เริ่มดำเนินการในแผนการค้าในแนวทางเดียวกัน นโยบายที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมหมู่ของประชาชนทำงาน รวมทั้งร้านค้าและธุรกิจที่ดำเนินการโดยส่วนบุคคลได้ฟื้นคืนชีพและก้าวหน้าไป งานแสดงสินค้าในหมู่บ้านและเมือง ต่าง ๆ กำลังเป็นธุรกิจที่คล่องขึ้น และตลาดก็กำลังเติบโต

2. สาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ของการค้าภายในประเทศ

นับตั้งแต่ปี 1980 การค้าภายในประเทศประกอบด้วยแผนกและวิสาหกิจการค้าต่าง ๆ ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชนทั้งมวล วิสาหกิจที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมหมู่ของประชาชนผู้ทำงาน และเอกชนที่ทำธุรกิจของตนเอง แผนกและวิสาหกิจการค้าของรัฐแบ่งออกได้เป็น 3 ข่ายงาน ด้วยกันคือ (1) กระทรวงการค้า (2) กระทรวงอาหาร และ (3) สถาบันสหกรณ์อุปทาน และการตลาดแห่งประเทศไทย ข่ายงานเหล่านี้ได้ถูกเข้าคู่กันกับสำนักงานกลางของการปั้นยา สำนักงานกลางของผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับน้ำ ตัวแทนการจำหน่ายสำหรับแผนกอุดสาหกรรม สำนักพิมพ์ชนหน้า เป็นต้น องค์กรเหล่านี้ทำการซื้อและขายภายใต้การซื้อขายของแผนกของรัฐ ในขณะเดียวกันก็ทำการใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ของกลไกตลาดในฐานะเป็นเครื่องช่วยสนับสนุน

2.1 วิสาหกิจที่เป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชนทั้งมวล ประกอบด้วยหน่วยงานเหล่านี้ คือ [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 315 – 318.]

2.1.1 กระทรวงการค้า ส่วนใหญ่กระทรวงเกี่ยวข้องกับการค้าในเมืองต่าง ๆ รวมทั้งภัตตาคาร กิจการบริการ เครื่องบริโภคที่มิใช้อาหาร สินค้าอุดสาหกรรมที่ใช้ประจำวัน และปัจจัยการผลิตบางอย่าง ในแต่ละมณฑล เทศบาลมหานคร หรือภูมิภาคปักครองตนเอง

จะมีสำนักงานการค้า (a commercial bureau) 1 แห่ง รวมทั้งสำนักงานการค้า 1 แห่งในทุก ๆ เมืองและอำเภอ ภายในการตรวจการค้ามีแผนกพิเศษหรือบรรหัตแห่งชาติ ซึ่งทำการซื้อขายสินค้าประเพณีพิเศษ อาทิ เครื่องบุรีโภค น้ำตาล ยาสูบ ไวน์และเหล้า สิ่งทอ สินค้าอุดสาಹกรรมที่ใช้ประจำวัน เชือเพลิง เครื่องโลหะ เคมีภัณฑ์ และเครื่องมือสื่อสารและเครื่องใช้ไฟฟ้า มีตัวแทนขายส่งระดับที่ 1 ในเชียงไช เทียนสิน และเมืองอื่น ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้การนำร่วมของสำนักงานการค้าของห้องถินและแผนกพิเศษของกระทรวงการค้า ในแต่ละมณฑล เทศบาล-มหาราษฎร์ และภูมิภาคปักษ์ขวาของตนเอง มีบริษัทพิเศษ ทำการซื้อขายสินค้าประเพณีที่กล่าวแล้วข้างต้น บริษัทเหล่านี้ทำการซื้อขายตัวแทนขายส่งระดับที่ 2 และ 3 และร้านค้าปลีกจำนวนมากข่ายงานของตัวแทนและแผนกต่าง ๆ ภายใต้กระทรวงการค้าก็คือหลักสำคัญของการค้าของรัฐ และการซื้อขายของมัณฑน์ได้กว่าครึ่งหนึ่งของเงินที่เก็บได้จากธุรกิจทั้งหมดของชาติ

2.1.2 กระทรวงอาหาร รับผิดชอบในการซื้อ การแปรรูปและการจำหน่ายธัญพืช น้ำมันพืชและน้ำมัน (fats) แผนกการจัดการถูกจัดตั้งขึ้นในทุก ๆ ระดับ มีสำนักงานอยู่ในทุก คอมมูนประชาชนและร้านค้าอยู่ในทุกชุมชนในเมือง ร้านค้าซึ่งขายเครื่องบุรีโภคที่มีไว้อาหาร สำคัญ ยังทำการขายปลีกน้ำมันพืชที่บุรีโภคได้ด้วย และรับเอาอุปทานของตนจากวิสาหกิจธัญพืช และน้ำมัน

2.1.3 สถาบันสหกรณ์อุปทานและการตลาดแห่งประเทศไทย ส่วนใหญ่รับผิดชอบ การค้าในชนบท ข่ายงานนี้ทำการซื้อขายผ้าย ป่านปอ รังไหเมดิน ไหเม ชา สินค้าพิเศษพื้นบ้าน ผลิตภัณฑ์จากสัตว์ ผลไม้ ปุ๋ยเคมี ยาฆ่าแมลง และปัจจัยการผลิตทางการเกษตรอื่น ๆ นอกจากนี้ ยังทำการขายปลีกสินค้าอุดสาหกรรมที่ใช้ประจำวันในเขตชนบท ในทุกคอมมูนประชาชน ในชนบทจะมีสหกรณ์อุปทานและการตลาดของห้องถิน 1 แห่ง หรือสาขา 1 แห่ง สหกรณ์นี้ ซื้อผลผลิตจากฟาร์มและจากการปลูกย่อย และขายสินค้าอุดสาหกรรมและเครื่องมือฟาร์ม จัดเป็นหลักสำคัญของการค้าในชนบท

2.1.4 สำนักงานการปูรุจยาภัต (General Bureau of Pharmaceuticals) นอกจาก ทำการตรวจสอบมาตรฐานและการผลิตยาและเครื่องมือแพทย์แล้ว สำนักงานยังบัญชางาน China Pharmaceuticals Corporation และ China Herbal Medicine Corporation บรรหัตเหล่านี้ทำการขายส่งและขายปลีกยาต่างประเทศ ยาจีนโบราณ และเครื่องมือแพทย์ แต่ละบรรหัตมีข่ายงานทั่วประเทศไทยของตัวแทนที่คล้ายกับข่ายงานภายใต้กระทรวงการค้า การได้มาซึ่งสมุนไพรทำยา และการขายปลีกยาในเขตชนบทจะดำเนินการโดยผ่านสหกรณ์อุปทานและการตลาดส่วนห้องถิน อย่างไร ก็ตาม ห้างสรรพสินค้าและร้านค้าทั่วไปจำนวนมากในเมืองต่าง ๆ ก็ทำหน้าที่เป็นช่องทางขายปลีกยาด้วย และห้าง 2 ได้รับอุปทานของตนจากบรรหัตห้าง 2 ที่กล่าวแล้วข้างต้น

2.1.5 สำนักงานกลางของผลิตภัณฑ์ในน้ำ (General Bureau of Aquatic Products) นอกจากบัญชางานการผสมพันธุ์และการประมงสัตว์น้ำแล้ว สำนักงานยังมีตัวแทนการจัดซื้อและการจำหน่ายจำนวนหนึ่งซึ่งรับผิดชอบในการจัดหาและขายส่งผลิตภัณฑ์ในน้ำต่าง ๆ สำนักงานดำเนินกิจการร้านขายปลีกในจำนวนที่จำกัด และขายผลิตภัณฑ์ในน้ำส่วนใหญ่ผ่านร้านค้าเครื่องบริโภคที่มิใช้อาหารสำคัญ และสหกรณ์อุปทานและการตลาดส่วนท้องถิ่น

2.1.6 สำนักงานการพิมพ์ (Bureau of Publications) ร้านหนังสือชินหัวซึ่งถูกบัญชา งานโดยสำนักงานการพิมพ์ มีสาขาตลอดทั่วประเทศซึ่งทำการซื้อขายหนังสือและวารสารต่าง ๆ สำนักงานอุปทานหนังสือและวารสารเหล่านี้ให้แก่เขตชนบทผ่านสหกรณ์อุปทานและการตลาดส่วนท้องถิ่น ในจีนปกติแล้ว การบอร์บันหนังสือและวารสารทำผ่านที่ทำการไปรษณีย์ มีจำนวนน้อยกว่าขายโดย individual issues ในสาขาท้องถิ่นของร้านหนังสือชินหัว

2.1.7 ตัวแทนการตลาดของแผนกอุดสาหกรรม นับเดือนก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน การจำหน่ายเกลือที่ใช้ในอุดสาหกรรมและเกลือประกอบอาหารถูกซื้อขายโดยบรรษัทเกลือแห่งประเทศจีน (China Salt Corporation) ซึ่งบัญชางานโดยฝ่ายที่มีอำนาจในอุดสาหกรรมเกลือ การขายปลีกเกลือปูรุ่งอาหารทำโดยร้านเครื่องบริโภคที่มิใช้อาหารสำคัญในเมืองต่าง ๆ และโดยสหกรณ์อุปทานและการตลาดในเขตชนบท อุดสาหกรรมอื่น ๆ และโรงงานจำนวนมากมีหน่วยงานขายของตนเอง (สำนักงานจัดสรร, สำนักงานอุปทานและการตลาด ร้านขายปลีก สำหรับการทดลองขายผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ เป็นต้น) เพื่อส่งเสริมการขายผลผลิตของตนเอง ด้วยการนำเอารัฐกิจการต่าง ๆ ซึ่งอุดสาหกรรมอาจขายสิ่งที่ตนผลิตได้มากกว่าគ่องค์ที่วางแผนไว้มาใช้มีไม่นานนี้ ทำให้อุดสาหกรรมต่าง ๆ ได้ขยายธุรกิจการขายของตน และได้เปิดช่องทางการขายได้มากขึ้น

2.1.8 สำนักงานกลางของอุปทานต่าง ๆ (General Bureau of Supplies) ปัจจัยการผลิตที่สำคัญที่สุดของจีนจำนวนมากถูกจัดสรรโดยตรงให้แก่แผนกและวิสาหกิจการผลิตต่าง ๆ โดยสำนักงานกลางของอุปทานต่าง ๆ ตามแผนของรัฐ หลักเกณฑ์ที่ว่าปัจจัยการผลิตไม่ใช่สินค้าเมื่อไม่นานนี้ ได้ถูกปฏิเสธในทางปฏิบัติ และปัจจัยเหล่านี้บางอย่างกำลังถูกขายในฐานะเป็นสินค้า ด้วยเหตุนี้ สินค้าทุกจึงค่อย ๆ เข้าสู่วงของการจำหน่ายสินค้า

2.1.9 ตัวแทนการค้าอื่น ๆ ตัวแทนเหล่านี้รวมถึงศูนย์บริการต่าง ๆ ของกองทัพซึ่งจัดตั้งขึ้นโดย General Logistics Department ของกองทัพปลดปล่อยของประชาชนจีน ในหน่วยต่าง ๆ ของกองทัพหรือกองทหารประจำการ ตัวแทนเหล่านี้ขายสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันแก่ผู้บังคับบัญชาของ PLA บุคลากรทหาร และครอบครัวของพวกเข้า กระทรวงรถไฟดำเนิน

กิจการรถเสบียงบ้านรัฐไฟ และร้านขายอาหารแก่ผู้โดยสาร หรือทำการขายสินค้าให้แก่ เจ้าหน้าที่รัฐไฟและครอบครัวของพวากษา และยังมีร้านค้าอีกมากที่ดำเนินงานโดยวิสาหกิจ เมืองแร่และอุตสาหกรรมที่อยู่ห่างไกลจากเขตในเมือง สถานที่และบุคลากรโดยทั่วไปถูกจัดหาให้โดยเมืองแร่หรือโรงงาน ในขณะที่เงินกองทุนและสินค้าได้มาจากการค้า

2.2 วิสาหกิจที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมหมู่ วิสาหกิจที่เป็นของกรรมสิทธิ์รวมหมู่แบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ที่สำคัญที่สุดได้ก่อร่างขึ้นมาจากการดัดร้านสหกรณ์และกลุ่มสหกรณ์ เมื่อไม่นานนี้วิสาหกิจใหม่ ๆ จำนวนมากได้ปรากฏขึ้น บางแห่งถูกตั้งขึ้นโดยวิสาหกิจอุตสาหกรรม และการค้าที่เป็นของรัฐ เพื่อจัดหางานให้แก่บุตรของพวากลุ่มคณะทำงานของตน บางแห่งได้สถานที่ตั้งและได้เงินจากชุมชนใกล้เคียง บางแห่งเคยเป็นร้านค้าหรือร้านนายหน้าที่ดำเนินงานโดยคอมมูนประชาชัąนหรือกองการผลิตใหญ่ในชนบท และเพียง 2-3 แห่งได้ถูกตั้งขึ้นโดยกลุ่มประชาชัំนที่ทำการรวมเงินกองทุนของพวากษาเข้าด้วยกัน ถึงสิ้นปี 1980 ได้มีร้านค้ารวมหมู่ กัดดาหาร และร้านบริการในเมืองและหมู่บ้าน จำนวน 801,000 แห่ง เพิ่มจากปี 1979 ถึง 14.6% วิสาหกิจเหล่านี้ได้จ้างงานจำนวน 3,567,000 คน เพิ่มกว่าปี 1979 ถึง 20.8% [Hu Gengkang and other, 1984, p. 318.] ด้วยเหตุนี้จึงค่อย ๆ กลายเป็นพลังการค้าที่สำคัญ

2.3 การค้าของเอกสาร ภายใต้อธิบดีของแนวความคิดของพวากฝ่ายซ้ายหัวรุนแรง การค้าของเอกสารในจีนเกือบทั้งหมดถูกกำจัดออกไปจากการนำเข้าสินค้าภายหลังปี 1958 ถึงปี 1975 จำนวนประชาชัំนที่ได้ทำธุรกิจที่จัดการเป็นส่วนตัวได้ลดน้อยลงเหลือมากกว่า 80,000 คนเพียงเล็กน้อย แต่เมื่อไม่นานนี้จำนวนได้ค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเป็น 300,000 คนในปี 1979 และ 900,000 คน ในปี 1980 [Hu Gengkang, 1984, p. 319]

2.4 ตลาดเสรี เป็นตลาดที่ซึ่งพวากชานาจีนแลกเปลี่ยนสินค้าจำนวนน้อยที่พวากษา ผลิตได้กับสินค้าจำนวนน้อยที่พวากษาต้องการ ความจำเริญเดิบโตรของตลาดเสรีนี้เป็นผลที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ของพวากชานาที่มีที่ดินแปลงเล็กเพื่อใช้ส่วนตัว และทำการประกอบอาชีพปลูกย้อยของครัวเรือน หลังปี 1976 ตลาดเสรีได้ฟื้นตัวและขยายตัวอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการผลิตการเกษตรและการผลิตงานปลูกย้อยและทำให้เศรษฐกิจในชนบทคล่องขึ้น ได้ช่วยเพิ่มรายได้ของสมาชิกคอมมูนและเพิ่มพูนอุปทานเครื่องบริโภคที่มีใช้อาหารสำคัญให้แก่เมืองและนครต่าง ๆ ในปี 1980 มีตลาดในหมู่บ้าน 37,890 แห่งมากกว่าที่มีอยู่ในปี 1965 อย่างมาก ในเวลาเดียวกันตลาดเสรีที่ทำการขายผลผลิตจากฟาร์มและผลผลิตงานปลูกย้อยได้ถูกเปิดขึ้นใหม่ หรือถูกจัดตั้งขึ้นในเมืองขนาดใหญ่และขนาดกลาง ในปี 1980 มีตลาดเหล่านี้ถึง 2,919 แห่ง [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 319.]

3. อุปทานที่เพิ่มขึ้นของสินค้า

นับตั้งแต่การก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน อุปทานของสินค้าได้เพิ่มขึ้นด้วยการพัฒนาของการผลิตอุตสาหกรรมและการเกษตร

3.1 การเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอของปริมาตรการขายปลีก ในปี 1980 ปริมาตรของ การขายปลีกทั้งหมดมีจำนวน 214 พันล้านหยวน เป็น 15.2 เท่าของจำนวน 14.05 พันล้านหยวน ของปี 1949 จำนวนนี้รวมถึงการขายปลีกของพวกราชานาที่แยกออกจากภาคการเกษตร ปริมาตรการขายปลีกเพิ่มขึ้นปีละ 9% ในปี 1949 ชาวจีนแต่ละคนได้ทำการซื้อสินค้ามีมูลค่า โดยเฉลี่ย 25.7 หยวน (รวมทั้งปัจจัยการผลิตในการเกษตร) ในขณะที่ตัวเลขในปี 1980 คือ 219 หยวน ซึ่งหมายถึงการเพิ่มขึ้น 8.4 เท่าหรือเพิ่มขึ้นปีละ 7% ปริมาณการขายปลีกในปี 1980 มากกว่าปริมาตรทั้งหมดสำหรับช่วงแผนท้ายปีบันบแรก (205.6 พันล้านหยวน) ถึง 8.4 พันล้าน หยวน สำหรับแต่ละปีของช่วง 4 ปีจาก 1977–1980 ปริมาตรได้เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 20 พันล้าน หยวนต่อปี การขายปลีกได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วง 4 ปีหลังนี้ คือเพิ่มขึ้น 12.6 พันล้านหยวน ในปี 1978 24.1 พันล้านหยวนในปี 1979 และ 34 พันล้านหยวนในปี 1980 การเพิ่มขึ้นอย่างมาก เช่นนี้ไม่เคยได้ยินมาก่อนระหว่างช่วง 1949–1977 ความสำเร็จดังกล่าวเนื่องมาจากการตัดสิน

ตาราง 1 การเพิ่มขึ้นในปริมาตรการขายปลีก, 1949–80

ปี	ปริมาตรการขายปลีก ทั้งหมด (พันล้านหยวน)	เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา (พันล้านหยวน)	เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา (%)
1949	14.05		
1952	27.68	4.25	18.1
1957	47.42	1.32	2.9
1965	67.03	3.21	5.0
1970	85.80	5.65	7.0
1975	127.11	10.75	9.2
1977	143.28	9.34	7.0
1978	155.86	12.58	8.8
1979	180.00	24.14	15.5
1980	214.00	34.00	18.9

หมายเหตุ : ตัวเลขเหล่านี้รวมถึงการขายปลีกของพวกราชานาที่แยกออกจากภาคการเกษตร

ที่มา : Hu Gengkang and Others, 1984, p. 321.

นโยบายที่สำคัญและมาตรการพิเศษต่าง ๆ ที่ยอมรับนำมาใช้โดยพรrocและรัฐบาลเพื่อขยายการผลิตสินค้า เพิ่มอุปทานสินค้า และเพิ่มอำนาจซื้อของประชาชน

ตาราง 1 แสดงการเพิ่มขึ้นในปริมาตรของการขายปลีกในช่วงเวลาต่าง ๆ นับแต่ปี 1949

3.2 การเพิ่มขึ้นในสินค้าทุกชนิด ปริมาตรการขายปลีกทั้งหมดของจีนประกอบด้วยสินค้า 2 ประเภท คือ สินค้าบริโภค และปัจจัยการผลิตของฟาร์ม จากการเปรียบเทียบตัวเลขสินค้าบริโภคปี 1952 และ 1980 พบว่าการขายปลีกในเครื่องบริโภคได้เพิ่มขึ้น 72.13 พันล้านหยวน นั่นคือเพิ่มขึ้น 6.3 เท่า โดยมีอัตราเพิ่มปีละ 6.8% จำนวนที่ใช้ซื้อเสื้อผ้าได้เพิ่มขึ้น 36.3 พันล้านหยวน หรือ 8.1 เท่า เฉลี่ยเพิ่มปีละ 7.8% จำนวนที่ใช้ซื้อรายการต่าง ๆ ในครัวเรือนและส่วนตัวได้เพิ่มขึ้น 33.5 พันล้านหยวน หรือ 7.1 เท่า เฉลี่ยเพิ่มปีละ 7.2% และจำนวนที่ใช้ซื้อเชื้อเพลิงได้เพิ่มขึ้น 5.54 พันล้านหยวน หรือ 7.4 เท่า เฉลี่ยเพิ่มปีละ 7.4 เท่า ในจำนวนยอดขายปลีกสินค้าบริโภคทั้งหมด ปรากฏว่าการใช้จ่ายซื้อเครื่องบริโภคได้ลดลงจาก 54.4% ในปี 1952 เป็น 49.7% ในปี 1980 ในขณะที่การใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้าและรายการเครื่องใช้ในครัวเรือนและส่วนบุคคล ได้เพิ่มขึ้นจาก 20.3% และ 21.9% เป็น 24% และ 22.6% ตามลำดับ [Hu Gengkang and Others, 1984, pp. 320 – 321.]

การขายสินค้าบริโภคชนิดต่าง ๆ ในปีที่เลือกและจำนวนร้อยละปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 การขายปลีกของสินค้าบริโภค, 1952–1980 (พันล้านหยวน)

ปี	ปริมาตร การขายปลีก สินค้าบริโภค	เครื่องบริโภค		เครื่องใช้ใน ครัวเรือนและ ส่วนบุคคล		เชื้อเพลิง
		เสื้อผ้า	เครื่องใช้ใน ครัวเรือนและ ส่วนบุคคล	เครื่องใช้ใน ครัวเรือนและ ส่วนบุคคล	เครื่องใช้ใน ครัวเรือนและ ส่วนบุคคล	
1952	25.09	13.65 (54.4%)	5.08 (20.3%)	5.5 (21.9%)	0.86 (3.4%)	
1957	42.84	22.78 (53.2%)	8.26 (19.3%)	9.96 (23.2%)	1.84 (4.3%)	
1965	57.71	31.45 (54.5%)	11.25 (19.5%)	12.01 (20.8%)	3.0 (5.2%)	
1970	71.18	37.3 (52.4%)	17.02 (23.9%)	13.44 (18.9%)	3.42 (4.8%)	
1975	102.14	53.08 (52%)	21.94 (21.5%)	22.27 (21.8%)	4.85 (4.7%)	

ปี	ปริมาณ การขายปลีก สินค้าบริโภค	เครื่องบริโภค		เครื่องใช้ใน ครัวเรือนและ ส่วนบุคคล	เชือเพลิง
		เสื้อผ้า	เครื่องใช้ไฟฟ้า		
1977	115.25	59.85 (51.9%)	25.59 (22.2%)	24.73 (21.5%)	5.08 (4.4%)
1978	123.38	62.78 (50.9%)	27.85 (22.6%)	27.43 (22.2%)	5.32 (4.3%)
1979	142.85	71.75 (50.2%)	33.92 (23.8%)	31.53 (22.1%)	5.65 (4.0%)
1980	172.5	85.76 (49.7%)	41.37 (24 %)	38.97 (22.6%)	6.4 (3.7%)

หมายเหตุ : ตัวเลขเหล่านี้ไม่รวมการขายปลีกของพวกราชนาให้แก่ประชาชนนอกสาขาการเกษตร
ที่มา : Hu Gengkang and Others, 1984, p. 322.

3.3 อุปทานที่ดีขึ้นของเครื่องบริโภค ในปี 1980 บุคคลแต่ละคนได้ใช้จ่ายซื้อเครื่องบริโภคโดยเฉลี่ย 87.5 หยวน หรือเป็น 3.7 เท่าของจำนวน 23.7 หยวนที่ใช้ในปี 1952 ชาวนาจีน 800 ล้านคน ส่วนใหญ่ผลิตอาหารเพียงพอเลี้ยงตนเอง ในนครจ่าง ๆ อุปทานขัญพืชและน้ำมันพืชได้ถูกบันส่วนในจำนวนที่คงที่โดยเปรียบเทียบมาเป็นเวลาหนึ่ง อุปทานเนื้อหมู ไน่ส์ด น้ำตาล และเหล้าและไวน์มีมากขึ้น หลังจากที่สินค้าเหล่านี้มีอุปทานที่ขาดแคลนมาเป็นเวลานาน ถึงปี 1979 การบันส่วนเนื้อหมูได้ถูกยกเลิกลดลงทั่วประเทศ การบริโภคเนื้อหมูต่อหัวปี 1980 คือ 28.7 กิโลกรัมในนครปักกิ่ง 27.85 กิโลกรัมในเชียงไช 24.6 กิโลกรัมในเทียนสิน และกว่า

ตาราง 3 อุปทานของเครื่องบริโภค บุหรี่ เหล้าและไวน์, 1980 เทียบกับ 1952

รายการ	หน่วย	การขายปลีก ปี 1952	การขายปลีก ปี 1980	ปี 1980 เพิ่ม กว่าปี 1952	การเพิ่มขึ้น (%)
เนื้อหมู	1,000 ตัว	34,425	130,000	95,575	277.6
ไน่ส์ด	1,000 กก.	1,322.5	6,075	4,752.5	359.4
น้ำตาล	1,000 ตัน	471	3,635	3,164	671.8
บุหรี่	1,000 หีบ	2,465	15,932	13,467	546.3
เหล้าและไวน์	1,000 ตัน	646	3,342	2,696	417.3

ที่มา : Hu Gengkang and Others, 1984, p. 323.

15 กิโลกรัม ในเมืองขนาดกลางและขนาดเล็ก จำนวนเหล่านี้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปีที่ผ่าน ๆ มาอย่างมาก

3.4 การเปลี่ยนแปลงในการใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า ในปี 1980 การใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้าต่อหัวคือ 42.4 หยวน เพิ่มขึ้นถึง 376.4% เมื่อเทียบกับจำนวน 8.9 หยวน ในปี 1952 ผ้าฝ้ายได้ถูกบันส่วนมาเป็นเวลานานและการซื้อของแต่ละคนก็ยังคงที่มากพอใช้ ผ้าไส้สังเคราะห์และผ้าผสมโพลีเอสเตอร์ซึ่งไม่ถูกบันส่วนและไม่เคยมีในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีความสำคัญขึ้นในการผลิตผ้าสำหรับชาวจีน ในปี 1980 การขายผ้าทั้ง 2 ชนิดนี้เป็น 32 เท่า และ 87 เท่า เมื่อเทียบกับในปี 1952 การขายผ้าที่ทำจากขนสัตว์แท้ ใหม่ ผ้าขันแกะถัก (ใหม่พรอม) และรองเท้าหนังในปี 1980 มากกว่าการขายในปี 1952 อย่างน้อย 10 เท่า ถึงแม้ว่าจำนวนผ้าฝ้ายที่มีสำหรับการบันส่วนไม่ได้เพิ่มขึ้น แต่อุปทานของผ้าไส้สังเคราะห์และผ้าผสมโพลีเอสเตอร์ซึ่งจำเป็นต้องใช้คุปองผ้าบ้างหรือไม่ต้องใช้ ได้เพิ่มการขายของสิ่งทอ ในปี 1980 ผ้าฝ้ายจำนวน 7.19 พันล้านเมตรได้ถูกขายตลอดทั่วประเทศโดยเฉลี่ย 7.4 เมตรต่อคน ในขณะที่ในปี 1976 ตัวเลขคือ 6.85 พันล้านเมตร โดยเฉลี่ย 7.3 เมตรต่อคน และได้มีความหลากหลายและสีมากขึ้นรวมทั้งคุณภาพก็ถูกปรับปรุงให้ดีขึ้นอย่างมาก ถึงแม้ว่าอุปทานของสินค้าเหล่านี้ได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่ก็ยังคงขาดแคลนอุปสงค์ อันนี้เนื่องมาจากราคาได้เพิ่มขึ้นและคนส่วนใหญ่โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวก็กระตือรือร้นที่จะสวมเสื้อผ้าที่ดีกว่า

การเปลี่ยนแปลงในการขายปลีกสินค้าสำคัญบางชนิดปรากฏอยู่ในตารางข้างล่างนี้

ตาราง 4 การขายปลีกของผ้าและรองเท้าชนิดที่สำคัญ, 1980 เทียบกับ 1952

รายการ	หน่วย	การขายปลีก ปี 1952	การขายปลีก ปี 1980	ปี 1980 เพิ่ม กว่าปี 1952	การเพิ่มขึ้น (%)
ผ้าไส้สังเคราะห์	ล้านเมตร	40 (ตัวเลข ปี 1962)	1,280	1,240	32
ผ้าผสมโพลีเอสเตอร์	ล้านเมตร	150 (ตัวเลข ปี 1973)	1,440	1,290	9.6
ผ้าขันแกะ	1,000 เมตร	3,626	142,210	138,584	39.2
ผ้าไหม	1,000 เมตร	30,923	441,590	410,667	14.3
ใหม่พรอม	1,000 กก.	1,632	44,710	43,078	27.4
รองเท้าหนัง	1,000 คู่	13,567	169,240	155,673	12.5

ที่มา : Hu Gengkang and Others, 1984, p. 325.

3.5 สินค้าบริโภคคงทัน ในปี 1980 บุคคลแต่ละคนได้ใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 39.7 หยวน สำหรับรายการเครื่องใช้ในครัวเรือนและส่วนบุคคล คิดเป็น 5.1 เท่าของจำนวน 9.6 หยวนที่ใช้ในปี 1952 การขายสินค้าบริโภคที่คงทนถาวรได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว รถจักรยาน นาฬิกาข้อมือ และจักรเย็บผ้าได้ถูกขายในปี 1980 มากกว่าในปี 1952 เป็นจำนวน 35 เท่า 65 เท่า และ 7.5 เท่า ตามลำดับ นอกจากนี้ยังมีการเพิ่มขึ้นอย่างมากในการขายกล้องถ่ายรูป วิทยุ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องคำนวณ ตู้เย็น พัดลมไฟฟ้า และเครื่องซักผ้า จีนได้เริ่มผลิตเครื่องรับโทรทัศน์ในปี 1958 และผลิตได้มีจำนวนถึง 2.49 ล้านเครื่องในปี 1980 ในปี 1980 มีการขายเครื่องรับโทรทัศน์จำนวนรวม 3 ล้านเครื่องซึ่งรวมถึงโมเดลที่นำเข้ามาด้วย และมากกว่ายอดขายใน 1976 ถึง 12.9 เท่า

ในนครปักกิ่งทุก 3 ครอบครัวมีเครื่องรับโทรทัศน์ 1 เครื่อง 99% ของครอบครัวที่อยู่ในเมืองจริง ๆ และ 70% ของครอบครัวที่อยู่ชานเมือง มีเครื่องรับวิทยุของตนเอง การเพิ่มขึ้นในการขายของสินค้าบริโภคที่คงทนบางอย่างปรากฏในตาราง 5

ตาราง 5 การขายสินค้าคงทนถาวร, 1980 เทียบกับ 1952

รายการ	หน่วย	การขายปลีก		เพิ่มขึ้นมากกว่าปี 1952	เพิ่มขึ้น (เท่า)
		ปี 1952	ปี 1980		
จักรเย็บผ้า	1,000	100	6,650	6,550	66.5
รถจักรยาน	1,000	335	11,860	11,525	35.4
นาฬิกาข้อมือ	1,000	385	25,340	24,955	65.8
เครื่องรับวิทยุ	1,000	20	26,420	26,400	1,321
เครื่องรับโทรทัศน์	1,000	2	3,640	3,638	1,820
(ตัวเลขปี 1967)					

ที่มา : Hu Gengkang and Others, 1984, p. 327.

4. เสถียรภาพขั้นพื้นฐานของราคตลาด

นับตั้งแต่ปี 1949 พรรคคอมมิวนิสต์จีนและรัฐบาลประชาชนได้ดำเนินนโยบายอย่างมั่นคงในการรักษาเสถียรภาพของราคตลาด โดยการรักษาระดับราคาขายปลีกทั่วไปให้คงที่ในขณะเดียวกันกับทำการปรับราคารายการเดลารายการซึ่งเกินสมควรอย่างชัดแจ้ง

4.1 การรักษาเสถียรภาพของราคاخั้นพื้นฐาน ภายหลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนในปี 1949 นายธนาคารเอกชนและนักเก็งกำไรได้ประโยชน์จากความยุ่งยากทางเศรษฐกิจ

และการเงินชั่วคราวของประเทศไทยในการเก็บสินค้าและวัสดุต่าง ๆ ไว้เฉย ๆ รัฐบาลประชาชน จึงได้ใช้มาตรการด่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อกำจัดพากนายนูนที่แทรกซ่อนอยู่ในสินค้า ตลอดจนมีผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจ ถ้าดัชนีราคาขายส่งสำหรับเดือนมีนาคม 1950 กำหนดให้เป็น 100 ดัชนีดัชนีราคากองเดือนธันวาคม ปี 1950 1951 และ 1952 เป็น 85.4 96.6 และ 90.6 ตามลำดับ ในช่วง 30 ปีหรือกว่า 30 ปี ราคาได้คงที่ ถ้าดัชนีราคาขายปลีกทั่วไปสำหรับปี 1950 กำหนดให้เป็น 100 ดัชนีดัชนีสำหรับปี 1952 1957 1977 และ 1980 เป็น 112.2 121.3 131.9 และ 146.9 ตามลำดับ ถ้าดัชนีราคาขายปลีกถูกกำหนดเป็น 100 สำหรับปี 1952 ดัชนีปี 1980 แสดงการเพิ่มขึ้น 31.4% ซึ่งก็หมายความว่ามีการเพิ่มขึ้น 1% ในแต่ละปีของช่วง 28 ปี

ในการจัดทำงบประมาณ รัฐบาลประชาชนยังคงมั่นตื่นโหยบายการสมดุลรายรับและรายจ่ายในขณะเดียวกันก็ทำการสะส່ມส່ວນกินจำนวนน้อย อันนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรักษาเสถียรภาพของราคา ในเวลาเดียวกันรัฐบาลก็พยายามที่จะสมดุลรายรับด้านการด้วยการจ่ายและอุปทานตลาดด้วยอุปสงค์ อันนี้ก็มีความสำคัญเช่นกันสำหรับการรักษาเสถียรภาพของราคา

สำหรับช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมาหรือกว่า 30 ปี รัฐบาลประชาชนได้รักษาไว้ซึ่งการควบคุมจากส่วนกลางเหนือราคาสินค้าต่าง ๆ ราคาซื้อของรัฐ และราคาขายสินค้าสำคัญ จำกัดอยู่ในน้ำหนึ่งโดยส่วนใหญ่จะห้ามและแผนกควบคุมราคาของส่วนภายนอก รัฐบาลประชาชนทุกราดับ รวมทั้งวิสาหกิจอุดสาหกรรมและการค้าต่าง ๆ จำกัดอยู่ในน้ำหนึ่งโดยส่วนภายนอก รัฐบาลพยายามโดยราคากองเดือนธันวาคม ปี 1950 กำหนดให้เป็น 100 สำหรับราคากองเดือนธันวาคม ปี 1952 1957 1977 และ 1980 เป็น 112.2 121.3 131.9 และ 146.9 ตามลำดับ ถ้าดัชนีราคาขายปลีกทั่วไปสำหรับปี 1950 กำหนดให้เป็น 100 ดัชนีปี 1980 แสดงการเพิ่มขึ้น 31.4% ซึ่งก็หมายความว่ามีการเพิ่มขึ้น 1% ในแต่ละปีของช่วง 28 ปี

อย่างไรก็ตาม การขาดดุลงบประมาณและการขาดแคลนสินค้าอย่างร้ายแรง ก็ได้เกิดขึ้นในบางปี เหตุการณ์เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในการเพิ่มขึ้นในราคางานสินค้าต่าง ๆ ในกรณีเช่นนี้รัฐบาลประชาชนได้นำเอามาตรการต่าง ๆ มาใช้ อาทิ การเพิ่มรายรับ การตัดตอนรายจ่าย การส่งเสริมการผลิตสินค้า และการควบคุมการซื้อที่ทำกันมา เพื่อบรรลุความสมดุลระหว่างรายรับและรายจ่าย และเพื่อรักษาราคาให้คงที่

4.2 การปรับราคา ในจีนเก่า ปกติแล้วได้มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างราคาสินค้าอุดสาหกรรมและราคางานสินค้าเกษตร ภายหลังการก่อตั้งของจีนใหม่ราคาซื้อของผลผลิตจากฟาร์มและผลผลิตงานปลีกย่อยได้เพิ่มขึ้นหลายครั้ง และราคาของปัจจัยการผลิตของฟาร์มได้ลดต่ำลง ราคางานสินค้าอุดสาหกรรมที่ใช้ประจำวันโดยทั่วไปถูกรักษาไว้ให้คงที่ อันนี้ได้ทำให้ความแตกต่างระหว่างราคางานสินค้าและราคางานสินค้าเกษตรลดลง

ถ้าราคาซื้อสำหรับผลผลิตจากฟาร์มและจากการปลีกย่อยในปี 1950 กำหนดเป็น 100 ดั้งนั้นราค่าสำหรับปี 1978 เป็น 207.4 ถ้าราคายาสินค้าอุดสาหกรรมที่ใช้ประจำวันในเขตชนบทในปี 1950 กำหนดเป็น 100 ดั้งนั้นราค่าสำหรับปี 1978 เป็น 109.8 ความแตกต่างของราคานี้ในปี 1978 ได้ลดลง 49.5% เทียบกับปี 1950 ในเดือนมีนาคม สภาแห่งรัฐได้ตัดสินใจค่อย ๆ เพิ่มราคازื้อผลผลิตจากฟาร์มและจากการปลีกย่อยที่สำคัญ 18 รายการขึ้น 24.8% การเพิ่มราคานี้หมายถึงการที่ชาวนาเฉพาะในปีนั้นมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่า 7 พันล้านหยวน โดยเฉลี่ย 7 หยวนต่อกอน [Hu Gengkang, 1984, p. 329.] ดังนั้น เพื่อให้แผนกการค้าต่าง ๆ สามารถดำเนินการในการจัดการอย่างเหมาะสมและเห็นควรรังการเก็บไว้ภายนอกหลังการเพิ่มขึ้นของราคานี้ สภาแห่งรัฐได้ตัดสินใจในวันที่ 1 พฤษภาคม 1979 ทำการปรับราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหารอื่น ๆ อีก 6 ชนิด ให้สูงขึ้น แต่ราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหารและสินค้าจำเป็นประจำวันอื่น ๆ ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง และการขาดทุนได้ ๆ ถูกชดเชยโดยเงินช่วยเหลือของรัฐ (state subsidies) สภาแห่งรัฐยังตัดสินใจให้เงินช่วยเหลือเดือนละ 5 หยวนแก่คนงานและสมาชิกกลุ่มทำงานทุกคน (รวมทั้งลูกมือฝึกหัดและผู้ที่เกณฑ์มาแล้ว) เพื่อชดเชยการเพิ่มราคาก

4.3 มาตรการต่าง ๆ ในการรักษาเสถียรภาพของราคาก ภายหลังการเพิ่มในปี 1979 ในราคازื้อของผลผลิตจากฟาร์มและจากการปลีกย่อย 18 รายการ ราคางานของถ่านหิน น้ำมัน และผลผลิตอุดสาหกรรมและแร่ธาตุ 2–3 ชนิด และราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหาร 8 ชนิดแล้ว ดัชนีราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหารในเดือนธันวาคม 1979 ได้สูงกว่าในเดือนธันวาคม 1978 ถึง 5.8% บางวิสาหกิจได้เพิ่มราคายาสินค้าของตนอย่างเห็นได้ชัด ด้วยเหตุนี้ในวันที่ 7 ธันวาคม 1980 สภาแห่งรัฐจึงได้ออก a “Circular on Strictly Controlling Commodity Prices and Straightening Out Negotiated Prices” กรอบได้กำหนดว่า เริ่มตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม ผลผลิตอุดสาหกรรมและการเกษตร ที่ซึ่งราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหาร จำกัดโดยรัฐ จำเป็นต้องขายทั้งหมดในราคากลางที่กำหนดไว้ ไม่ได้ตัดสินใจตัดตอน จำกัดอย่างไม่เพิ่มขึ้น รัฐบาลห้องถငุ่ได้ยอมรับเอกสารการส่วนใหญ่ไปใช้เพื่อบังคับให้เป็นไปตามการตัดสินใจนี้

ถึงปี 1980 ราคายาสินค้าต่าง ๆ โดยพื้นฐานได้คงที่ (ระดับทั่วไปของราคายาสินค้าอุปโภคที่มีใช้อาหาร 6%) การเพิ่มขึ้นของราคายาสินค้าที่มากเกินไปได้สิ้นสุดลง และขอบเขตสำหรับราคายาสินค้าที่ซื้อขายได้ (negotiated prices) ได้ถูกลดลง ในช่วง 4 เดือนสุดท้ายของปี 1980 สภาแห่งรัฐได้ทำการปรับเปลี่ยนจุดเน้นสำคัญของเศรษฐกิจของชาติ และได้ตัดสินใจตัดตอนการก่อสร้างทุน ควบคุมการใช้จ่ายทางการเงินอย่างเข้มงวด และปรับปรุงการจัดการเงินสด

และสินเชื่อในธนาคารต่าง ๆ เพื่อชัดการขาดดุลการเงินและหนี้ยวังภาวะเงินเพื่อ สิ่งนี้จำเป็นอย่างยิ่งต่อการประกันความมั่นคงภาพของราชา

5. การปฏิรูประบบการค้า

ระบบการค้าที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันของจีนได้ก่อตั้งขึ้นภายหลังการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนในปี 1949 สาระส่วนใหญ่มีลักษณะตรงกับหลักการของสังคมนิยม อย่างไรก็ตามระบบนี้ก็มีจุดอ่อนที่ร้ายแรง ซึ่งเป็นผลมาจากการความผิดพลาดอันยาวนานของฝ่ายชาหยวนแรงในความพยายามต่าง ๆ ที่จะบังคับเศรษฐกิจที่ใช้สินค้าไปอีกทางหนึ่งและการละเลยการหมุนเวียนของสินค้า

ความบกพร่องหรือจุดอ่อนส่วนใหญ่ปรากฏชัดในแนวทางต่าง ๆ ดังนี้ คือ

(1) สินค้าจำนวนมากเกินไปที่อยู่ภายใต้การซื้อและการขายตามแผน และถูกควบคุมด้วยความเข้มงวดเกินไป

(2) องค์กรของการควบคุมเป็นการผูกขาดโดยแท้จริง และมีช่องทางการจำหน่ายน้อยเกินไป

(3) สินค้าที่ถูกจำหน่ายตามแนวของเขตการปกครองและการแบ่งแยกเมืองจากชนบท แผนกหนึ่งจากอีกแผนกหนึ่ง และเขตหนึ่งจากอีกเขตหนึ่ง เป็นสาเหตุของการเคลื่อนย้ายสินค้าที่梧กวนโดยไม่จำเป็น อันเป็นผลให้ต้นทุนสูงและผลตอบแทนที่ได้ต่ำ

(4) การจัดการของวิสาหกิจการค้าต่าง ๆ โดยวิธีการบริหารยังหมายถึงกลุ่มทำงานมักขาดการสื่อสารกับเศรษฐกิจและความต้องการรับงานของพวกราช ด้วยเหตุนี้เพื่อทำตามความจำเป็นของการพัฒนาสังคมนิยมให้ทันสมัย จีนจำเป็นต้องปรับโครงสร้างใหม่ของระบบการค้าที่ใช้อยู่

การปฏิรูปนี้ยังคงอยู่ในขั้นตอนของการสืบสาน การศึกษา และประสบการณ์ที่ถูกควบคุม

5.1 การปรับเปลี่ยนโครงสร้างการค้าและการพัฒนาความหลากหลายของสาขาเศรษฐกิจต่าง ๆ ภายหลังความสำเร็จสมบูรณ์ของการแปลงรูปเป็นสังคมนิยมของอุดสาಹกรรมและการค้าของเอกชนในปี 1956 แล้ว นโยบายที่ไม่สมควรได้ถูกยอมรับมาใช้เพื่อจำกัดการดำเนินงานของร้านและกลุ่มสหกรณ์ซึ่งตั้งอยู่บนฐานของกรรมสิทธิ์รวมหมู่ และธุรกิจบังเจกชนได้ถูกเลือกปฏิบัติ ในปี 1957 มีร้านและกลุ่มสหกรณ์จำนวน 790,000 แห่งในประเทศ ทำการขังงาน

1.98 ล้านคน ถึงสิ้นปี 1979 มีร้านและกลุ่มสหกรณ์ดังกล่าวเพียง 82,000 แห่ง ทำการจ้างงาน

1.08 ล้านคน [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 331.]

ด้วยประสบการณ์และบทเรียนที่ผ่านมาในอดีตและการคำนึงถึงแนวโน้มใหม่ ๆ ของการพัฒนาเศรษฐกิจ รัฐบาลได้ตัดสินใจนโยบายการขยายหน่วยการค้ารวมหมู่อย่างแข็งขัน และการพื้นตัวและการพัฒนาธุรกิจปัจเจกชนอยู่บ้าน ในขณะเดียวกันก็กำลังพัฒนาองค์การการค้าของรัฐเพื่อที่จะสร้างระบบการค้า ซึ่งการค้าของรัฐ (สาหลักษ์สำคัญ) ถูกกำหนดขึ้นโดยสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ

หน่วยการค้ารวมหมู่ส่วนใหญ่จัดการการค้าขายปลีกและดำเนินการวัสดุอาหาร ร้านซ่อมเครื่องจักร และกิจกรรมบริการต่าง ๆ ทั้งในเมืองและชนบท หน่วยเหล่านี้จะถูกตั้งขึ้น ในกิจการใด ๆ ซึ่งการร่วมหมู่เป็นรูปแบบที่ดีที่สุดของการจัดองค์การธุรกิจ รัฐส่งเสริมการค้ารวมหมู่โดยการให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นในด้านเงินกองทุน อุปทานของสินค้า และข้อกำหนดภาษี

ปัจเจกชนที่ทำการค้าปกติดำเนินกิจกรรมวัสดุอาหาร ร้านซ่อมเครื่องจักรและสิ่งอื่นๆ อำนวยความสะดวกด้านบริการเล็ก ๆ หรือพากษาขายสินค้าจำเป็นที่ใช้ประจำวันเล็ก ๆ น้อย ๆ อาทิ เช่น ของเล็ก ๆ น้อย ๆ อาหารที่รับประทานได้เร็ว และลูกกวาด พากษาอาจจัดตั้งร้านเล็ก ๆ หรือแผงลอยในนครและเมืองต่าง ๆ ทำการเร่ขายเครื่องใช้ต่าง ๆ ตามถนน หรือขนส่งสินค้า ปริมาณน้อยระหว่างเมืองและชนบท ส่วนใหญ่พากษาอาศัยแรงงานของตนเอง แต่ก็ได้รับอนุญาตให้ทำการจ้างผู้อื่นได้ในจำนวนจำกัด ในกิจการที่ต้องการความชำนาญ ผู้เป็นเจ้าของ แต่ละคนอาจรับอาลูกมือฝึกหัด 1 หรือ 2 คนได้ รัฐค้ำจุนธุรกิจปัจเจกชนเหล่านี้โดยการอุปทานสินค้าและวัสดุติดต่อ และการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ตามกฎหมายของผู้เป็นเจ้าของ และการให้การชี้แนะแก่พากษา

พากษานาสามารถเปลี่ยนสิ่งที่พากษามีอยู่กับสิ่งที่เข้าด้วยการในตลาดของหมู่บ้าน และนโยบายปัจจุบันของรัฐบาลก็คือ การเปิดและการตรวจสอบราคุณภาพตลาดหมู่บ้านดังกล่าว ผลผลิตจากฟาร์มและจากงานปลูกย่อยให้ก่อภัยได้ การซื้อของรัฐ อาจถูกขายอย่างเสรีในตลาดเหล่านี้ และส่วนเกินจากฟาร์มภายนอก การสนองความต้องการซื้อของรัฐแล้ว อาจถูกขายในตลาดดังกล่าวเช่นกัน หน่วยการค้าของรัฐและของกรมสิทธิ์รวมหมู่ยังอาจซื้อหรือขายผลผลิตจากฟาร์มและจากงานปลูกย่อยในตลาดหมู่บ้านด้วย

การขายปลีกซึ่งถูกซื้อขายโดยวิสาหกิจรวมหมู่ในปี 1979 ได้สูงถึง 15.53 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 38.2% จากตัวเลข 11.24 พันล้านหยวนของปี 1978 ในปีเดียวกันได้มีหน่วยการค้า

รวมหมู่ในระดับอำเภอและสูงกว่าในปี 1978 ถึง 58% ธุรกิจปัจเจกชนได้ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ในเขตพื้นที่ทางตอนใต้ของประเทศในปี 1978 มีจำนวนเพียง 59 และได้เพิ่มขึ้นเป็น 4,700 ในปี 1979

การขายปลีกโดยธุรกิจปัจเจกชนได้สูงถึง 430 ล้านหยวนในปี 1979 เพิ่มขึ้น 104.8% จากตัวเลข 210 ล้านหยวนของปี 1978 ตลาดเสรีไม่เพียงถูกเปิดตลอดทั่วเขตชนบท แต่ยังได้ถูกเปิดใน 208 นครด้วย ถึงปี 1980 จำนวนตลาดเสรีในเมืองสำหรับผลผลิตจากฟาร์มและจากงานปลูกอยู่มีมากกว่า 2,900 แห่ง [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 333.]

การเปิดตลาดดังกล่าวด้วยการเพิ่มความหลากหลายของสินค้าที่ขายมีผลให้ราคาซื้อขายในตลาดลดลง ระดับราคาโดยทั่วไปในตลาดเหล่านี้ในปี 1979 สูงกว่าที่ถูกกำหนดโดยรัฐอย่างหยาบ ๆ 35% หรือ 1.5% น้อยกว่าความแตกต่างในปี 1978 และในปี 1980 ความแตกต่างได้ถูกลดลงอีกร้อยละ 1.8% ระหว่างปี 1979–1980 สัดส่วนของการขายปลีกที่ถูกซื้อขายโดยการค้ารวมหมู่และการค้าปัจเจกชนได้เพิ่มจาก 9.1% เป็น 13% ตามสภาพการณ์ที่เป็นจริงด้วยเหตุนี้จึงจัดให้มีระบบการค้าชั้นเศรษฐกิจหลาย ๆ รูปแบบรวมกันโดยมีการค้าของรัฐเป็นเสาหลักมาใช้ ระบบจะเอื้ออำนวยการพัฒนาและการขยายตัวของการจำหน่ายสินค้า และจะไม่นำไปสู่ “การพื้นผู้ระบบทุนนิยมขึ้นมาใหม่”

5.2 การเพิ่มช่องทางของการจำหน่าย เริ่มตั้งแต่ปี 1979 แผนกและวิสาหกิจการค้าต่าง ๆ ทุกระดับได้ดำเนินแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการเปิดช่องทางหลายฝ่ายของการจำหน่ายและการพัฒนารูปแบบต่าง ๆ ของการดำเนินงาน

แน่นอน การจำหน่ายสินค้าในจีนถูกจัดการผ่านการวางแผน และหลักการสังคมนิยมนี้ ปกติจะถูกส่งเสริม สินค้าที่สำคัญจำนวนหนึ่งและสินค้าที่มีอุปทานขาดแคลนจะยังคงถูกจำหน่ายตามแผน ณ ราคาที่ถูกกำหนดโดยรัฐ ความยุ่งยากก็คือสินค้ามากเกินไปที่อยู่ภายใต้แผนการซื้อและการตลาดของรัฐ และถูกควบคุมด้วยความเข้มงวดเกินไป ซึ่งหมายถึงว่าสินค้าดังกล่าวได้ถูกกำหนดผ่านการวางแผนเท่านั้น

เพื่อบรรลุความต้องการตามจุดมุ่งหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจที่ใช้สินค้าของจีน จึงได้ตัดสินใจที่จะลดขอบเขตของสินค้าที่อยู่ภายใต้การควบคุมตามแผนดังกล่าว ในขณะเดียวกัน รัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบของการซื้อและการตลาดของสินค้า และได้ยกเลิกแนวปฏิบัติของการตลาดสินค้าทั้งหมดที่ทำผ่านแผนการค้าต่าง ๆ ได้มีการนำเอา 4 รูปแบบของการซื้อสินค้าอุดสาหกรรม (การซื้อผูกขาด การซื้อดำรงแผน การออกใบสั่งซื้อ และการซื้อแบบ

(เลือกชื่อ) และ 3 รูปแบบของการซื้อสินค้าจากฟาร์ม (การซื้อผูกขาด การซื้อตามที่กำหนด และการซื้อโดยการเจรา) มาใช้ โดยขึ้นอยู่กับความสำคัญของสินค้าที่มีต่อเศรษฐกิจของชาติ และอาชีพของประชาชน และขึ้นอยู่กับอุปทานและอุปสงค์ วัตถุประสงค์ของการทำเช่นนี้ เพื่อทำให้บทบาทเสริมของข้อบังคับการตลาดได้มีบทบาทเต็มที่ภายใต้การซื้อขายของแผนของรัฐ

ในอดีตตามที่อ้างแล้ว เอย.enซีขายส่งของจีนส่วนใหญ่ถูกจัดตั้งขึ้นโดยแผนกปกครอง ต่าง ๆ และสินค้าส่วนมากถูกจัดสรรและถูกส่งมอบในทางเดียวกัน เอย.enซีปกครองทุกระดับ ได้ทำการจำหน่ายสินค้าโดยพำนะของฝ่ายปกครอง ซึ่งก่อให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างกลัง มากเกินไป การจำหน่ายที่ไม่ระบุรืนและอุปสรรคต่าง ๆ ระหว่างห้องถินที่ต่างกัน อันนี้เป็น ภาพสะท้อนของเศรษฐกิจที่ใช้สินค้าที่ต้องพัฒนาในจีน การเปลี่ยนแปลงจะต้องดำเนินไปตาม แนวต่อไปนี้ ดีอ

(1) การยกเลิกข้อจำกัดที่ไม่สมเหตุผลที่เกิดจากแผนกและเครื่องผูกมัดของฝ่าย ปกครอง และเปิดช่องทางของการจำหน่ายให้มากขึ้น สำหรับสินค้าที่นอกเหนือจากที่อยู่ภายใต้ การควบคุมตามแผนซึ่งถูกจำหน่ายตามแนวของฝ่ายปกครองที่ตั้งขึ้น วิสาหกิจการขายส่งและ การขายปลีก อาจเลือกผู้อุปทานของตนเองตามการแสวงหาเศรษฐกิจที่สมเหตุผล

(2) การปรับเปลี่ยนเอย.enซีขายส่งและการนำเข้ารูปแบบต่าง ๆ ของการรวมกัน มาใช้ การส่งเสริมวิสาหกิจที่รวมกัน (associated enterprises) ได้ถูกจัดการในขอบเขตทาง เศรษฐกิจขนาดต่าง ๆ ตามหลักการผลประโยชน์ร่วมกัน บริษัทเหล่านี้ซึ่งถูกชื่นชมและจัดการ โดยคณะกรรมการจัดการหรือคณะกรรมการผู้อำนวยการ (a board of director) ซึ่งประกอบด้วยผู้แทน ของหุ้นส่วน อาจดำเนินงานตามกฎหมายของรัฐ

(3) การกำหนดขอบเขตของบทบาทของเมืองใหญ่ ๆ ในฐานะเป็นศูนย์กลางทาง เศรษฐกิจ ศูนย์กลางการค้าคาดว่าถูกจัดตั้งขึ้นในเชียงไห้ เทียนสิน เชนหยาง วูชั่น กวางโจว จุนกิง และซีอาน เพื่ออำนวยความสะดวกและเปลี่ยนสินค้า ในปี 1980 กระทรวงการค้าได้จัดตั้งศูนย์กลาง การค้าของสินค้าอุตสาหกรรมที่ใช้ประจำวัน บนฐานของการทดลองในชูโจว มนฑลเกียงซู The All-China Federation of Supply and Marketing Cooperative ได้จัดตั้งสถานีศูนย์กลางสำหรับ การค้าสินค้าประเภทที่ 3 ใน Zhengzhou มนฑลเหอหนัน เพื่อ hab ประสบการณ์ในสาขานี้ โครงสร้างดังกล่าวจะยิ่งช่วยส่งเสริมการจัดองค์กรการค้าจำหน่ายสินค้าที่สมเหตุผล

(4) การพัฒนารูปแบบต่าง ๆ ของการดำเนินงาน รวมถึงการจัดตั้งตลาดขายส่ง สำหรับสินค้าเล็กน้อย (small commodities) ในทุกเมืองขนาดใหญ่และขนาดกลาง และการจัดตั้ง และการขยายด้วยของธุรกิจและบริษัทการค้าเพื่อเข้าทำกิจการนายหน้าขายของในสินค้า

อุตสาหกรรม รัฐบาลวางแผนที่จะเพิ่มจำนวนร้านค้าที่ทำการค้าทั้งการค้าส่งและการค้าปลีก เพื่อช่วยเหลือการค้ารวมหมู่และธุรกิจปัจเจกชนในการได้รับอุปทาน รัฐยังได้วางแผนต่อไปอีกในการพื้นฟูตลาดด่าง ๆ ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นในช่วงหลายปี เพื่อจัดเก็บรวมและทำการจำหน่ายผลผลิตจากฟาร์มและจากการปลูกอย่าง และมีแผนที่จะจัดตั้งและขยายโกดังสินค้า ถึงสิ้นปี 1980 โอดังสินค้าดังกล่าวกว่า 1,900 แห่ง ได้ถูกพื้นฟูขึ้นตลอดทั่วประเทศ เป็นการพิสูจน์ให้เห็นประโยชน์ในการทำให้ช่องทางของการจำหน่ายผลผลิตจากฟาร์มประเภทที่ 3 และผลผลิตงานปลูกอย่างสดใหม่ขึ้น นอกจากนั้นยังได้ช่วยการอุปทานในตลาดและส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจที่ดำเนินงานโดยคอมมูนและการผลิต และการเปลี่ยนไปสารพัดอย่างของเศรษฐกิจชนบท

5.3 การปรับปรุงระบบการจัดการและการขยายอุตสาหกรรมการค้าวิสาหกิจการค้าต่าง ๆ ในจีนโดยทั่วไป ภูมิชีวานและควบคุมโดยแผนกบริหารต่าง ๆ ณ ระดับต่าง ๆ และมีอำนาจที่จำกัด ด้วยเหตุนี้จึงยากมากที่จะขันแก้ไขความคิดริเริ่มและความต้องการอันอยู่ร่วนอย่างเดิมที่ของบุคคลผู้ซึ่งทำงานในวิสาหกิจดังกล่าว แต่ปัจจุบันได้มีการวางแผนที่จะให้พวากเขามีส่วนร่วมในการจัดการและดำเนินงาน ระบบที่ใช้อยู่ซึ่งกำหนดให้วิสาหกิจทำการส่งมอบผลกำไรของตนให้แก่รัฐ จะค่อย ๆ ถูกแทนที่โดยการจัดเก็บภาษี ดังนั้นวิสาหกิจจะมีการทำบัญชีธุรกิจที่เป็นอิสระและรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวสำหรับกำไรหรือขาดทุนของตนเอง ในช่วง 2 หรือ 3 ปีที่ผ่านมา การทดลองในการขยายอุตสาหกรรมการค้าสินใจของวิสาหกิจการค้าได้ดำเนินไปด้วยผลที่ดีในบางท้องที่ ถึงสิ้นปี 1980 การทดลองดังกล่าวได้เริ่มขึ้นในวิสาหกิจการค้ากว่า 9,000 แห่ง หรือประมาณ 7% ของหน่วยที่ทำบัญชีธุรกิจเป็นอิสระ [Hu Gengkang and Others, 1984, p. 337.] ในเดกรีที่ต่างกัน วิสาหกิจได้ขยายอุตสาหกรรมการค้าสินใจของตนในเรื่องเกี่ยวกับการเงิน ในการดำเนินธุรกิจ และในการปฏิบัติแผน และปัจจุบันกสุ่มทำงานได้รับสิทธิที่เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ประสบการณ์ขั้นต้น ๆ แสดงว่าการทดลองเหล่านี้ในการปรับโครงสร้างใหม่ของระบบการค้ากำลังน่าสนใจไปในทิศทางที่ถูกต้อง